

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I. Quantum momenti sit in Veteris Testamenti sacris Litteris, ad probandam Summi in Novo Sacerdotij supra Reges auctoritatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

bant jam antiquiorem in Pontificatu Romano auctoritatem super Regibus ac Imperatoribus. ad eorum usque exaurationem procedere pravalentem. Neque credere fas est, centum & decem Episcopos, quorum consilio Gregorius VII. adversus Henricum excommunicationis & exaurationis sententiam protulit, tantam auctoritatem sibi arrogatos fuisse, nisi eam ab ipsomet Christo in sui Vicario Summo Pontifice fundatam nossent; prout ipsamet Bulla Apostolica desuper edita, hujus potestatis rationem reducit in Claves Ecclesie, Beato Petro commissas, universisque manifestum reddit, quam gravibus de causis ad id urserit Henrici impietas, Ecclesieque vicissim publicae necessitas.

ARGUMENTUM II.

- 43) **Elliesij.** *cit. S. ultimo* argumentatur 2. In Religione id omne verum est, quod prius est, fuitque ab initio: illud verò fallum ac erroneum est, quod aliquando ignotum fuit, ac postea inventum: nobis enim nihil ex nostro ingenio indulgere licet, aut sequi, quod ab alijs fuerit inventum: sed oportet, nos ijs tantam fidem adhibere, quae à Christo, vel Apostolis ad nos usque per traditionem manarunt. At primus super Regibus ad eorum usque exaurationem potestatis Pontificiae Patens fuit Gregorius VII. Romanus Pontifex: ante hunc enim inaudita (uti Authores *superius citati* testantur) fuit ea opinio.

Responsio ac retorsio hujus argumenti refutatoria.

- 44) **Quomodo** in primis oportet, id, quod verum est, à Christo, mediantibus etiam Apostolis ad nos usque per traditionem mansisse? An in ipsismet etiam per Oecumenica Concilia longè posterioribus definitis Dogmaticis conclusionibus, vel potius in suis principijs, Verbo Dei ab Apostolis ad nos usque propagato traditis, atque à Spiritu sancto per Oecumenicorum Conciliorum, seu auctoritatis Oecumenicae definitiones ad certa seu fidei Dogmata, seu morum Decreta sancienda auctoritative applicatis? Nisi hoc posterius, mi Elliesij, elegeris, sed priori illi membro immobiliter insisterè malueris, reus eris quorumcunque fidei Dogmatum, quae prius ignota erant populo Christiano, quam fuissent ab Ecclesia super fidei Candelabrum decilorie exposita. At verò *ex antecedentibus* constat, Verbo Divino expressè tradita esse ea Oecumenica in Ecclesia potestatis principia, ut per sanctiones Canonicas, & Conciliares quoque definitiones fuerit inde conclusum, Ecclesie, ejusque auctoritati Oecumenicae, potestatem esse erga Reges Christianos, ipsorum adversus Ecclesiam pertinaci protervia ita exigente, ad excommunicationis, tandemque exaurationis sententiam procedendi. Quà ratione igitur hoc, quod in primavis per Christum traditis fidei principijs fundatum, in Ecclesia sancta, etiam ante Gregotij VII.

tempora, in vi Clavium à Christo Ecclesiae, ejusque Capiti Petro, ac hujus proinde successori traditarum fuit exercitum, & à Concilijs Oecumenicis, Pontificibusque Maximis ex Divinis per Christum prolatis oraculis auctoritative deductum, Novitatis à verà Religione alienae, coarguere permittit Religio?

Caput V.

In quo eliduntur exceptiones Elliesij, quas opponit auctoritatibus & rationibus Theologicis pro Pontificia supra Reges auctoritate asserri solitis.

In hoc capite eum tenebo ordinem, ut sub ipsismet Elliesij verbis, sim in primis producturus argumentum in favorem Pontificiae supra Reges potestatis adduci consuetum, postea subjuncturus Elliesij adversus tale argumentum exceptiones, ac demum exceptionum hujusmodi confutationem subnecturus.

§. I.

Quantum momenti sit in Veteris Testamenti sacris Litteris, ad probandam Summi in Novo Testamento Sacerdotij supra Reges auctoritatem.

ARGUMENTUM I.

Ex Veteri Testamento petitum ab exemplo Oziae Regis.

Hic enim Rex lepram Divinitus percussus, Sacerdotum judicio separatus est à cœtu populi: unde Bellarminus sic argumentatur: Si ob lepram corporalem poterat Sacerdos olim Regem judicare, & Regno privare, quare id non poterit Novae Legis Sacerdos nunc ob lepram spiritualem, id est, propter hæresim?

Exceptio Elliesij.

Excipit ergo Elliesij I. Non esse idem judicium ferendum de lepra spirituali, ac de corporali, quippe corporalis lepra in Veteri Testamento hominem privabat omni prorsus aliorum commercio, & societate tam in Civilibus, quam in cæteris. At verò lepram spiritualem peccati, vel hæreseos, hominem tantum privare bonis spiritualibus, sicque ad eodè argumentum rectè procedere: *Lepra corporalis privabat hominem commercio civili, ergo lepra spiritualis privat hominem communionem spiritualem.*
2. Oziam lepram Divinitus percussum, eodè quod incensum adolere vellet super altare Thymiamatis, à Sacerdotibus declaratum esse immundum, & templo expulsam, at Regno minimè privatum; veluti constat ex 2. Paralipom. cap. 26. Id enim tantum dicere Scripturam, *Sacerdotes videntes lepram in fronte ejus, eum festinatè de templo expulisse, ob lepram scilicet, non ob peccatum; quare nihil gravius in eum statui potuisse, quam quod in leprosos omnes per Sacerdotem statui; Deus* jussit,

justit, juxta illud *Levit. 13. Qui fuerit leprâ percussus, separatus ad arbitrium Sacerdotis, habitabis extra castra.* Quapropter Oziam nec Regno, nec regnandi iure excidisse, sed juxta sacrum textum, annos quinquaginta, usque ad mortem scilicet, regnasse. Quinimô Oziam ne Regni quidem administratione privatum esse per sententiam Sacerdotum, sed cum ipse jam senior esset, ac vi morbi urgeretur, nec posset in publicum prodire, satis duxisse, in filium Regni administrationem transferre, non coactum ex judicio Sacerdotum, sed impulsum ad id faciendum tum pudore, tum rei gravitate.

Refutatio istius exceptionis.

4. **I**mprimis pro accepto habeo, quod Eliesus asseverat, lepram corporalem in Veteri Testamento hominem privasse omni prorsus aliorum commercio, & societate tam in Civilibus, quam in cæteris. At ista Societatis quoque Civilis privativa separatio erat faciendâ per arbitrium Sacerdotis, juxta quod habetur *Levit. 13. sciendo, ut leprâ percussus, & separatus ad arbitrium Sacerdotis, habitaret extra castra.* Ejusmodi verò Societatis quoque civilis ac politicæ in Ozia Rege leprâ percusso, privativa separatio, per naturam suam arguebat privationem administrationis Regni, utpote *Essentialiter* importantis politicam cum subditis communionem Civilem. Sicuti ergo juxta sacram Scripturam, Civilis quoque ac Politicæ Societatis privativa, Ozia Regis separatio, ipsomet Eliesio fatente, fieri debebat per arbitrium Sacerdotis, sic per hujus sententiam oportet, fuisse ipsi ademptam Regni administrationem.

5. **E**x quo pro secundo ita licet ulterius argumentari. Veteris Testamenti Sacerdotio erat potestas, non tantum super leprolo ferre arbitrium, Civilis quoque Societatis privationem indicens, sed ubi inter Judices ambiguum seu difficile erat iudicium, ex *Deut. 17. capite* erat Sacerdotio potestas, *authoritative* decidendi *Judicij veritatem.* Nunquid ergo Azarias, unâ cum Sacerdotibus 2. *Paralip. 26.* hanc proferebant sententiam: *Non est tui Officij Ozia, ut adoleas incensum, sed Sacerdotum,* ex ipsamet Divinâ lege tulit iudicij veritatem, imperans, (uti verbum imperativum, *Egredere,* à sacro textu usurpatum sonat,) egressum de Sanctuario, atque sub Divinâ etiam vindictâ interminatione indicens, contemptus loco habitum iri (uti verbum, *ne contempseris* indicat) si staret intrâ Sanctuarium. Neque Sacerdotes erga Oziam leprâ percussam verbis solam admonitionem præferentibus, agebant, sed verborum asseverantium, *festinatè expulisse eum,* proprietas significat, illos vim aliquam non tam *physicam,* quam *authoritativam* adhibuisse. Quia igitur in Veteri Lege erat *authoritativa* Sacerdotij potestas supra Judices, ac Reges etiam protensa, num dicere fas est, *authoritativam* Ecclesiæ virgam etiam Coercitivam *Matth. 18.* constitutam, in Novo Fœdere non protendi supra Reges Christianæ fraternitatis consortes, cum vi

non tantum privandi communionem fidelium, sed ligandi & solvendi *Quodcumque, Moralitatis* in Regnum Cælorum ordinabilis formalitate, atque adeo sacræ Religionis publicam utilitatem, seu necessitatem præferentem superventum, sicque hoc ipso subordinatum Occumenici Pastoris Clavibus? Cujusmodi ex Ozia exemplo petita argumentatio fuis deducta, pluribusque firmata habetur *hujus Summarij i. Capite §. 2. & locis ibidem allegatis.*

ARGUMENTUM II.

Ex 2. *Paralip. cap. 23.* petatum ab exemplo Athalia, Ius Regium tyrannicè usurpantis.

6. **C**um enim Athalia tyrannicè occupasset regnum, & foveret cultum Baal, Ioadâ Pontifex vocavit centuriones & milites, & iussit eis, ut Athalia interficerent, quod & fecerunt, & pro eâ Ioa Regem creavit. Quid ni ergo par proportionaliter potestas sic Sacerdotio Novi Fœderis?

Exceptio Eliesij.

7. **E**xcipit hic Author 1. Si quid probaret istud argumentum, hinc probatum iri, quod Reges non tantum deponi possint à Summis Pontificibus, sed & eorum jussu interfici, quod dicere, non audere ipsolmet Adversarios.

8. 2. Longè disparem esse rationem Athalia, & Regis legitimi, quippe illa per tyrannidem invaserat Imperium post mortem Ochozia, oculis ejus filijs, è quibus unus superstes selectus fuit Ioa, ad quem morte Patris, & Fratrum, de jure Regnum successione jure devolutum erat.

9. 3. Tametsi Athalia foveret Idololatriam, non tamen propter hoc crimen occisam esse à Ioadâ, & ijs, qui cum ipso erant, sed propter solam Regni usurpationem, ut Ioa legitimo heredi Regnum restitueretur.

10. 4. Neque solum, neque autoritate sua, id fecisse Ioadam quasi Summum Sacerdotem, sed tanquam præcipuum ex Regni Iudicij Optimatibus, & uti Regis tutorem ac defensionem: ubi enim opportunum vidit esse tempus restituendi Ioa, Centuriones, Levitas, & alios tui consilij participes fecit: *Inique*, teste Scripturâ, *omnis multitudo, pacium in domo Dei cum Rege, dixitque ad eos Ioadâ, ecce filius Regis regnabit, sicut locutus est Dominus, super filios Israel.* Non ergo Ioadam depoluisse Athalia, aut constituisse Ioa Regem autoritate Summi Sacerdotis, sed tantum populo declarasse, Ioa hunc esse filium Regis, cui Regnum debebatur, populo statim cum agnoscente Regem. Quibus ita se habentibus, nihil soliditatis esse in illo argumento, ex Veteris Testamenti Sacerdotio illationem faciente, ad Novi Fœderis summum Pontificatum.

Refutatio hujus exceptionis.

11. **I**mprimis si attendatur verborum illud Athalia exemplum 4. *Regum 11. descendentium*

lum proprietas, in aperto est, Ioadam Summam Sacerdotem, non ex privata, sed superiore quâpiam, utique non aliâ, quàm eâ, quâ fugebatur, Summi Sacerdotij autoritate processisse adversus Athaliâ tyrannidem, à Regij solij possessione eam deiciendo, legitimamque Regem præficiendo. Quidni enim dicere fas sit, hoc esse factitatum ex autoritate per Deuteronomij legem Sacerdotio impertitâ ad definiendam Iudicij veritatem, utpote quæ autoritas, teste sacrâ Litterâ, se extendebat ad omne negotium, omnemque causam Civilis quoque Itatus propriam, ea etiam cum energiâ, ut iudicis imperio, Sacerdotij sententiæ conformiter, pronuntiatio non obediens, iuberetur occidendus? Quando igitur in calu illo Athaliæ, Regnum injustè occupantis, nullus erat constitutus Iudex Laicus, Rege legitimo exturbato, & protunc in Ius suum restituyendo, ipsemet Pontifex proferens veritatem Iudicij, quâ nisi suâ Summi Sacerdotij per Deum constitutâ autoritate progredere- tur ad finem tali negotio imponendum, Deo Deut. 21. v. 5. statuente, ut omne negotium ad verbum Sacerdotum finatur?

12. Ex quo proinde Ioiadâ Summi Sacerdotis exemplo quidni proportionaliter, secundum quod Christi verba Clavium Petro, ejusque successori commissarum spheram circumscripta sonant, argumentari liceat ad parem Summi in Novo Fœdere Pontificatus autoritatem? Prout hæc universâ de cripta reperiuntur in præcitato hujus Summary secundo capite per universos ejusdem paragraphos.

13. Ex quibus insuper patet, quàm impertinens sit Elliesij expositio, verborum Christi Domini Clavium Ecclesiasticarum, Oecumenicique pastoralis officij conditionem Matth. 16. & Iohannis 20. explanantis: quò, uti etiam ad loca ibidem allegata, brevitate causâ Lectorem remitto, ubi etiam videre licebit, quomodo extraordinarius equidem seu Eliæ, seu Eliæ, seu Samuelis in constituendis, vel deiciendis Regibus, speciali Divino jussui innotens spiritus, locum habere possit in Oecumenico pastorali officio. Quæ universâ eum fusè deducta sint locis præadductis, & ne apex quidem adferatur ab Elliesio ad fundamenta ibi exposita consultantia, ideo non est, cur quidquam eorum hîc reproducam. Quia verò Elliesius circa finem præf. §. 3. ad hoc unice collimat, ut Oecumenicam Ecclesiæ autoritatem intra spiritualitatis limites coarctet, visum est optimum, coronidis loco hic ostendere, hoc minime alienum esse a sententia nostro, si res bene expendatur.

14. Pro secundo igitur lubenter admitto, quòd Bona temporalia ac Regia sæcularia iura Formaliter ut sic, non subdantur Pontificiæ potestati, sed Materialiter duntaxat, sub aliori scilicet, cui subalternantur, formalitate Moralitatis in Regnum Calorum ordinabilis. Hæc autem Moralitas est quid spirituale, respiciens in proprio suo subjecto salutem æternam, ac respectu Ecclesiæ publicum hujus, atque sanctæ Religionis Bonum, Dei que cultum, quàn non mere Naturali lumini commensuratum sed quâ fidei lumini proportionatum. Quia

igitur denominatio fit à Formali, non à Materiali, an non sicuti absolute dici potest, nullam esse summo Pontifici temporalem, sed spirituales in Reges potestatem, sic pariter negare licebit, Pontificiam autoritatem protendi super Regum bona, quâ sæcularia?

§. II.

Quantum momenti sit in rationibus Bellarmini, inducitis ad probandam Pontificiæ potestatis supra Reges præminentiam?

15. Elliesius equidem præf. §. 1. inducit Bellarminum asseverantem, quòd in temporali Pontificis autoritate comprobandâ, solis rationibus usus fuerit, eò quòd Scriptoris, Concilij & Patribus jam ulus esset in spirituali Primatu probando. Sed nunquid rationi consona hinc fit exprobratio, ac si indirecta Pontificis potestas temporalis unice inniteretur rationibus & inductionibus minus certis, vel minus evidenter deductis? Ad cujus exprobrationis inanitatem ostendendam, operæpretium est visum, Bellarmini rationes hîc producendas ita reducere ad sacræ Scripturæ principia, ut inde patèri possit singularis eorum vis & energia.

ARGUMENTUM I.

Desumptum ex potestatis politicæ erga Ecclesiam subordinatione.

16. Potestatis Civilis respectu potestatis spiritualis, subordinatio videtur subsistere ex hoc, quòd utraque sit ejusdem Republicæ Christianæ, eâ tamen cum differentiâ, ut Principis spiritualis sit, de temporalibus disponere in ordine ad Bonum spirituale, quippe cum omnis Superior imperare possit inferiori, & hinc finis temporalis potestatis subordinatur Fini spirituali concernenti æternam hominis salutem, quemadmodum autem Fines, sic & facultates inter se subordinari, tradit Aristoteles lib. Eth. cap. 1. Sicuti ergo spiritus & caro coeunt in unum hominem, sic potestas spiritualis & temporalis duæ in unâ Ecclesiâ Republicâ conveniunt in unam; uti Gregorius Nazianzenus ait.

Exceptio Elliesij.

17. Excipit hic Author 1. Potestatem temporalem haudquaquam esse partem Republicæ Christianæ, quatenus Christiana est, sed ex spirituali ac temporali regimine constitui duas Republicas, quarum fines sint diverfi, & nullatenus inter se subordinati ex parte facultatum, sed ex parte operantis duntaxat: ita ut Principis Christiani Finis non equidem sit sola temporalis felicitas, sed æterna sui ac suorum: attamen facultatis politicæ, quâ politicæ Finis etiam ultimus sit temporalis duntaxat felicitas, nec nisi ex parte operantis, Principis scilicet Christiani, sit obligatio, Politici quoque regiminis actus referre in finem felicitatis æternæ.

A a 2

næ.